

ĆWICZENIE 6

SCILAB: elementy programowania.

SCILAB jako uznane środowisko obliczeń numerycznych pozwala zarówno wykonywać pojedyncze komendy, jak i tworzyć złożone aplikacje obliczeniowe również z możliwością ich wielokrotnego używania. Stosując edytor kodu uzyskujemy możliwość definiowania funkcji, obsługę zmiennych, struktur danych, przypisania, instrukcji sterujących oraz zapisu danych do plików.

Kod w SCILAB można zapisywać w dwóch typach plików:

Typ	Przeznaczenie
.sce	skrypty wykonywane krok po kroku
.sci	definicje funkcji do wielokrotnego użycia

Edytor SCILAB stanowi integralną część środowiska i pełni funkcję narzędzia do tworzenia, uruchamiania oraz modyfikowania kodu w postaci skryptów i funkcji. Umożliwia pracę z plikami z rozszerzeniami .sce (skrypty uruchamiane liniowo) oraz .sci (biblioteki funkcji), zapewniając kolorowanie składni, automatyczne wcięcia, podpowiedzi oraz możliwość uruchamiania kodu bezpośrednio z poziomu edytora. Dzięki temu SCILAB może być wykorzystywany nie tylko jako kalkulator numeryczny, ale także jako pełnoprawne środowisko programistyczne, w którym można pisać i rozwijać aplikacje obliczeniowe (skrypty), tworzyć funkcje wielokrotnego użycia, oraz dokumentować kod poprzez komentarze i strukturalne formatowanie. To podejście odróżnia proces tworzenia logiki programu od jednorazowego wprowadzania poleceń w konsoli, co sprzyja budowaniu bardziej złożonych projektów i pracy w sposób zbliżony do klasycznego programowania.

Pisząc skrypty/funkcje może pojawić się konieczność interaktywnego wprowadzania danych przez użytkownika podczas działania programu. W tym celu możemy wykorzystać polecenie **input**.

input – pobieranie danych od użytkownika - polecenie monituje użytkownika o wprowadzanie danych z klawiatury (zastosowanie w tworzeniu interaktywnych skryptów). Wprowadzane dane mogą być zmiennymi typu liczbowego lub tekstowego.

Podstawowe składnie polecenia:

`zmienna = input('tekst monitu');` - tekst monitu pojawia się w nowej linii i program oczekuje na podanie wartości monitowanej zmiennej (zmienna liczbową).

`zmienna_tekstowa = input('tekst','string');` - tekst monitu pojawia się w nowej linii i program oczekuje na podanie wartości monitowanej zmiennej (zmienna tekstowa).

Przykłady:

```
--> x = input('podaj wartość x: ')
```

podaj wartość x: - należy podać wartość zmiennej np. 4

x =

4

```
--> y = input('podaj imię','string')
```

podaj imię - należy podać zmienną tekstową, np. Marek

y =

Marek

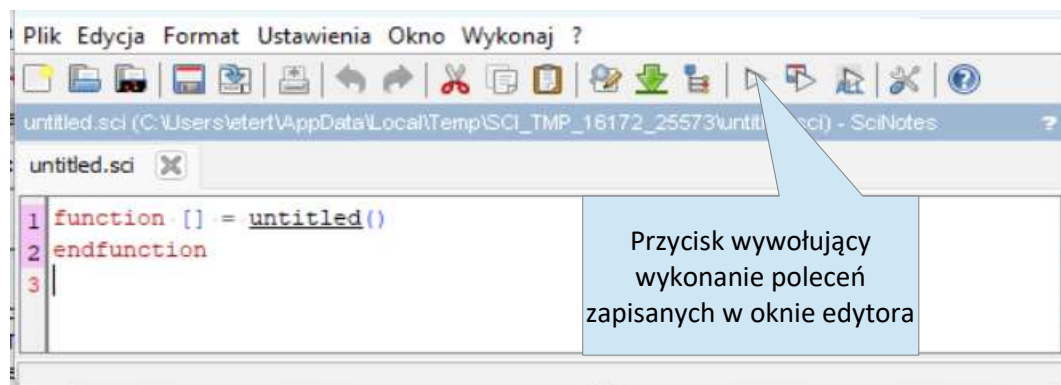
Inne przydatne funkcje wejścia/wyjścia

- **disp(x)** - wyświetlanie wartości zmiennej x,
--> disp(x)
-->disp(y)
- **disp('tekst')** – wyświetlenie tekstu,
-->disp(' y ')
- **write(%io(2), zmienna)** – zapisuje zmienną (liczby rzeczywiste lub ciągi znaków) w konsoli,
-->write(%io(2),y)
- **return /resume** – wznowienie wykonywanie skryptu,
- **abort** - przerywa (zatrzymuje) wykonywanie skryptu
- **pause** – przerwa w wykonywaniu skryptu lub funkcji do czasu wciśnięcia klawisza Enter,
- **sleep(milisekundy)** – przerywa wykonywanie wszystkich poleceń na ustalony czas.
- **break** - przerywa wykonywanie instrukcji pętli (for, while).
- **continue** – wymusza przejście do początku instrukcji pętli (for, while).

Numeryczne rozwiązywanie zadań pojawiających się w praktyce inżynierskiej wymaga przeprowadzenia programowej realizacji algorytmu opisującego sposób rozwiązania danego problemu. Realizacja takiego algorytmu zazwyczaj wymaga wykonania wielu działań takich jak: pozyskiwanie/wczytywanie danych, obliczenia algebraiczne/logiczne, tworzenie zmiennych zawierających obliczone wartości, prezentowanie uzyskanych wyników w postaci graficznej/tekstowej, zapis wyników do pliku itp. Chcąc zrealizować te wszystkie zadania korzystając jedynie z *Konsoli*, należałoby wprowadzać wiele poleceń w określonej kolejności. Powtarzając obliczenia (np. dla zmienionych danych wejściowych) należałoby powtórzyć wprowadzanie do *Konsoli* wszystkich poleceń (wspomagając się ew. zawartością *Historii Poleceń*). Dlatego, gdy algorytm obliczeniowy ma być realizowany wielokrotnie, sekwencję poleceń służących realizacji tego algorytmu można zapisać wykorzystując **Edytor** programu Scilab. Tak utworzoną i zapisaną sekwencję poleceń można przechowywać w postaci pliku i wykorzystywać wielokrotnie. Edytor jest więc narzędziem do programowania zadań numerycznych realizowanych automatycznie w programie Scilab. W Scilab wyróżniamy dwie podstawowe struktury programistyczne służące do automatyzacji zadań obliczeniowych. Są to: **funkcje** oraz **skrypty**.

Uwaga: pisząc funkcje lub skrypty korzystamy z edytora wywoływanego poleceniem: *edit*

Edytor pojawi się w nowym oknie, które podobnie jak każde okno w Scilab może zostać 'zadokowane' w głównym oknie Scilaba.

Korzystając z edytora możemy zapisywać sekwencję poleceń i następnie wywołać realizację wszystkich poleceń w kolejności w jakiej są zapisane. Poszczególne polecenia są wykonywane a ich

wyniki są widoczne w odpowiednich miejscach programu: wykresy w oknach graficznych, utworzone zmienne w przeglądarce zmiennych, zmienne dla których nie wyłączono 'echem' oraz celowo wyświetlane komunikaty w konsoli. Utworzony z użyciem edytora zestaw poleceń możemy zapisać w postaci pliku z rozszerzeniem `.sci` lub `.sce` dzięki czemu możemy z tych plików korzystać w późniejszym czasie. Edytor jest więc miejscem/narzędziem umożliwiającym programowanie wszelkich zadań, do których Scilab może być wykorzystywany. Edytor Scilab-a posiada funkcjonalność edytora programistycznego: numerowanie wierszy, kolorowanie składni poleceń (na powyższym rysunku widzimy kolory zastosowane do nazw poleceń i nawiasów), oznaczanie zakresów typowych poleceń itp. Reguły zapisywania poleceń są takie same jak dla poleceń wpisywanych bezpośrednio do konsoli. Edytor umożliwia jednocześnie otwarcie i pracę w wielu zakładkach. Kod zapisany w edytorze można uruchamiać na kilka sposobów, zależnie od tego, czy chcemy wykonać cały plik, czy tylko wybrany fragment. To pozwala zarówno testować pojedyncze instrukcje podczas pracy nad programem, jak i uruchamiać gotowe skrypty w całości. Uruchamianie skryptów z całości będzie omówione przy opisie tworzenia skryptów. Częściowe wykonywanie poleceń zapisanych w skrypcie jest możliwe na dwa sposoby.

Wykonywanie kodu do kursora - jeżeli plik skryptu jest otwarty w edytorze, można uruchomić wszystkie polecenia od początku pliku aż do aktualnej pozycji kursora.

Zastosowanie:

- testowanie kodu podczas pisania,
- wykonywanie części programu bez uruchamiania całości,
- debugowanie.

W praktyce odbywa się to przez opcję menu (np. *"Wykonaj → ...do kursoru, z echem"*), z menu kontekstowego prawego klawisza myszy, lub skrótem klawiaturowym Ctrl+E.

Wykonywanie zaznaczonego fragmentu kodu - wykonanie wyłącznie wybranych linii kodu. Przydatne podczas eksperymentów i testowania funkcji tworzących moduły całego kodu.

Sposób wykonania:

1. Zaznaczyć fragment kodu.
2. Wybrać w menu *"Wykonaj → ...zaznaczenie z echem"* lub użyć skrótu klawiaturowego Ctrl+E lub menu kontekstowego prawego klawisza myszy.

Zaznaczony fragment trafia bezpośrednio do konsoli, tak jakby kod został wpisany ręcznie.

Funkcje:

Pojęcie funkcji (w kontekście Scilab) jest nam już znane. Program oferuje możliwość korzystania z wielu funkcji wbudowanych będących typowymi elementami programu. Np. obliczenie wartości funkcji trygonometrycznych, np. sinus dla zmiennej x , jest realizowane przez wywołanie odpowiedniej funkcji $\sin(x)$, gdzie $\sin$ jest nazwą funkcji, zaś w nawiasie podany jest argument dla którego funkcja ma być obliczona. Innym przykładem jest funkcja *linspace* stosowana do tworzenia wektorów o równomiernie rozłożonych elementach. Do poprawnego działania funkcja *linspace* wymaga podania argumentów umieszczonych w nawiasie. Np. *linspace(0,5,100)* spowoduje utworzenie wektora o 100 elementach równomiernie rozłożonych w zakresie od 0 do 5. Takich funkcji jest bardzo wiele i dotyczą różnych elementów programu.

Scilab daje użytkownikowi możliwość tworzenia własnych funkcji, które będą działały na podobnej zasadzie jak funkcje wbudowane, tzn. będzie można je wywoływać podając nazwę oraz zmienne niezbędne do jej realizacji. Funkcje użytkownika są tworzone w edytorze Scilaba i zapisywane w postaci pliku z rozszerzeniem `.sci`. **UWAGA:** nadając nazwę utworzonej funkcji **nie**

należy stosować standardowych nazw funkcji wbudowanych Scilaba. Wywołanie funkcji następuje poprzez podanie jej nazwy (bez rozszerzenia i ścieżki dostępu), oraz argumentu/argumentów. Ważne aby plik danej funkcji był zapisany w katalogu bieżącym lub w jednym z katalogów przeszukiwanych przez Scilaba przy wywoływaniu poleceń.

Definicja funkcji ma następującą postać:

```
function[wartość_funkcji]=nazwa_funkcji(argumenty)
ciąg instrukcji używający argumentów do obliczenia wartości_funkcji
endfunction
```

Zarówno *wartość_funkcji* jak też *argumenty* mogą być liczbami, wektorami lub macierzami.

Należy zwrócić uwagę, że zmienną *wartość_funkcji* należy zapisywać w nawiasie kwadratowym, zaś zmienną *argumenty* w nawiasie zwykłym. Jeśli zmiennych jest więcej niż jedna należy je rozdzielić przecinkami.

Przykład 1: (funkcja o nazwie *sil*, obliczająca silnię liczby naturalnej)

Otworzyć okno edytora i wpisać poniższą funkcję.

```
function[wynik]=sil(n)
wynik=1;
for i=1:n
wynik=wynik*i;
end
endfunction
```

W powyższej funkcji użyto instrukcji *for*, o której będzie więcej w dalszej części instrukcji.

Tak utworzoną funkcję należy zapisać do pliku we własnym katalogu roboczym.

Uwaga: należy stosować zasadę, że plikowi funkcji nadaje się taką samą nazwę jak *nazwa_funkcji* – w powyższym przypadku będzie to: *sil.sci*.

Zanim funkcję będzie można wywołać w *Console* Scilaba należy wywołać wykonanie pliku z pozycji *Edytora* (rys powyżej) lub zastosować polecenie *exec('plik_funkcji',-1)*. Plik zostanie sprawdzony i jeśli nie będzie błędów stanie się funkcją, którą będzie można wywoływać podając nazwę oraz argument.

```
--> exec('C:\.....\sil.sci', -1)
--> sil(5)
ans =
    120.
--> a=sil(4)
a =
    24.
```

Z tak utworzonej funkcji możemy korzystać podczas bieżącej sesji Scilab-a. Aby móc korzystać z tej funkcji w kolejnych sesjach programu należy funkcję w danej sesji ‘aktywować’ wywołując ją z poziomu *Edytora* lub stosując polecenie *exec('plik_funkcji',-1)*. Podobnie postępujemy, jeśli w danej sesji chcemy skorzystać z funkcji utworzonych wcześniej. Jeśli funkcję chcemy wykorzystać w skrypcie, to przed pierwszym użyciem funkcji należy wpisać linię kodu z poleceniem *exec('plik_funkcji',-1)*.

Jeżeli funkcja będzie używana tylko w bieżącym skrypcie i nie ma potrzeby zapisywania funkcji w oddzielnym pliku, można skorzystać z polecenia *deff* służącego do tworzenia tzw. funkcji *in-line*. Polecenie *deff* służy do tworzenia nieskomplikowanych, pojedynczych funkcji.

Składnia polecenia jest następująca:

deff ('y = nazwa_funkcji(argumenty)', 'y=wyrażenia opisujące działanie funkcji')

Przykład 2: (funkcja obliczająca wartość wyrażenia $y=x^2-3x+2$)

```
-->deff('y = f(x)', 'y = x^2-3*x+2')
```

```
-->f(5)
```

```
ans =
```

```
12.
```

Przykład 3: (funkcja obliczająca sumę oraz różnicę dwóch zmiennych)

```
-->deff('[S,R] = m(x,y)', 'S = x+y ; R=x-y')
```

```
-->[suma, roznica]=m(5,3)
```

```
suma =
```

```
8.
```

```
roznica =
```

```
2.
```

Funkcja utworzona poleceniem *deff* nie jest zapisywana w oddzielnym pliku, jest więc funkcją lokalną dostępną w bieżącej sesji programu.

Instrukcje programistyczne: skrypty

Pod względem programistycznym, skrypty stanowią pewną większą całość i mogą zawierać wyrażenia obliczeniowe, funkcje wbudowane Scilaba jak również funkcje stworzone przez użytkownika. Przy pisaniu skryptów stosuje się typowe instrukcje złożone spotykane we wszystkich językach programowania wysokiego poziomu: *if*, *for*, *while*, *select*. Składnie wymienionych instrukcji są analogiczne jak w innych znanych językach programowania. Przystępując do programowania z wykorzystaniem instrukcji złożonych będzie zachodziła konieczność stosowania operatorów porównania. W tabeli obok podano listę dostępnych operatorów realizujących działania porównywania (sprawdzania czy zachodzi określona relacja). Wynikiem sprawdzania relacji jest wartość logiczna prawda/fałsz. Wartość ta może być porównywana ze standardowymi zmiennymi logicznymi Scilaba (%t lub %T dla prawda, %f lub %F dla fałsz). Jeżeli zajdzie konieczność jednoczesnego sprawdzenia kilku relacji, przydatne mogą okazać się operatory logiczne (tabela obok).

oznaczenie	Typ sprawdzanej relacji
==	równość
<	mniejsze niż
>	większe niż
<=	mniejsze lub równe
>=	większe lub równe
<> lub ~=	nie równe

oznaczenie	Typ operatora
&	and / koniunkcja
	or / alternatywa
~	not / negacja

Przykład 4: (sprawdzenie relacji między liczbami)

```
-->3==6
```

```
ans =
```

```
F // realacja nieprawdziwa, wynik sprawdzania F /false /fałsz
```

```
--> -3<0 & 3>0
```

```
ans =
```

```
T // realacja prawdziwa, wynik sprawdzania T / true /prawda
```

Przykład 5 - skrypt: (zapisać w nowym pliku o nazwie *silnia.sce*)

W oknie edytora otworzyć nową zakładkę i wpisać poniższe linie skryptu.

```
n=input('Podaj wartość n: ');
```

```
disp('Wartość n! wynosi:')
```

```
disp(sil(n)) (Wykorzystujemy wcześniej stworzoną funkcję sil)
```

W powyższym skrypcie wykorzystujemy wcześniej utworzoną funkcję *sil*. W bieżącej sesji funkcja *sil* była już uruchamiana i jest aktywna. Jednak przy kolejnej sesji Scilab-a należy pamiętać aby przed uruchomieniem skryptu aktywować działanie funkcji *sil*. Można to zrobić za pomocą *Edytora* lub dopisując na początku skryptu polecenie

```
exec('C:\...\sil.sci', -1) /w miejsce kropek należy wpisać ścieżkę dostępu do pliku funkcji/
```

w ten sposób każde uruchomienie skryptu będzie aktywowało funkcję *sil*.

Skrypt do uruchomienia nie wymaga podawania argumentów. Można go uruchomić z poziomu edytora (ikona -wykonaj, lub menu -wykonaj), lub w *Console Scilaba* stosując polecenie *Exec('nazwa_pliku',0)*:

```
--> exec('silnia.sci', 0)
```

Podaj wartość n: 6

Wartość n! wynosi:

720.

Instrukcje sterujące: pętla for („dla”). Instrukcja działa ‘w pętli’ i powtarza ściśle określoną ilość razy grupę poleceń zawartych wewnątrz pętli.

```
for zmienna_iterowana = macierz_wartości (wart.początkowa:skok:wart.końcowa)
ciąg_instrukcji
end
```

Ilość powtórzeń (iteracji) jest określona za pomocą *macierzy_wartości*, która ma postać *wart.początkowa:skok:wart.końcowa*. Skok może zostać pominięty, wówczas przyjmowana jest wartość domyślna skoku = 1.

Przykłady od 6 do 9 zapisać w jednym pliku *P6_9.sce*. Kolejne przykłady rozdzielić linią komentarza z nazwą przykładu, np. *//Przykład 6*.

Przykład 6: (dla liczb z zakresu od 1 do 7 utworzyć macierz *M* zawierającą: w pierwszym wierszu – liczby nieparzyste, w drugim wierszu – kwadraty tych liczb nieparzystych, w trzecim wierszu liczby nieparzyste podniesione do trzeciej potęgi).

W oknie edytora otworzyć nową zakładkę i wpisać poniższe linie skryptu.

```
L=1:2:7 // wektor L liczb nieparzystych
for i=1:length(L) // początek instrukcji 'for'
    M(1,i)=L(i); // pierwszy wiersz macierzy M
    M(2,i)=L(i)^2; // drugi wiersz macierzy M
    M(3,i)=L(i)^3; // trzeci wiersz macierzy M
end // koniec instrukcji 'for'
disp(M) // wyświetlenie macierzy M
```

Tak zapisany skrypt można uruchomić ‘w całości’ lub uruchamiać tylko fragmenty. Np. można zaznaczyć tylko pierwszą linię i wywołać wykonanie zaznaczenia co spowoduje utworzenie wektora *L*. Następnie zaznaczając i wywołując kolejne 3 wiersze spowodujemy utworzenie macierzy *M*.

Instrukcje sterujące: pętla while („dopóki”). Instrukcja działa ‘w pętli’ i powtarza grupę poleceń nieokreśloną liczbę razy. Uruchomienie każdej kolejnej pętli jest uwarunkowane spełnieniem zapisanego warunku logicznego (*wyrażenie_warunkowe*). Dopóki *wyrażenie_warunkowe* jest prawdziwe (zwraca wartość logiczną *prawda/true*) ciąg instrukcji jest wykonywany.

Jeśli wyrażenie_warunkowe nie jest prawdziwe (zwraca wartość logiczną *falsz/false*) wykonywany jest ciąg instrukcji zapisanych po słowie *else* lub pętla *while* kończy działanie.

```
while wyrażenie_warunkowe (logiczne)
    ciąg_instrukcji
else
    ciąg_instrukcji
end
```

Część „else” jest opcjonalna, instrukcje występujące w niej są wykonywane gdy „wyrażenie warunkowe” stanie się fałszywe.

Przykład 7: (utworzenie macierzy A 4×3 , której elementy są sumą numeru wiersza i numeru kolumny).

W oknie edytora otworzyć nową zakładkę i wpisać poniższe linie skryptu.

```
x=1;
while x < 5
    A(x,1)=x+1;
    A(x,2)=x+2;
    A(x,3)=x+3;
    x=x+1;
end
disp(A)
```

UWAGA: Instrukcja *While* nie określa ilości wykonywanych iteracji a jedynie warunek jaki powinien być spełniony aby rozpocząć kolejną iterację. Z tego powodu należy uważnie formułować wyrażenie_warunkowe aby uniknąć ‘zapętlenia’ programu (niekończące się wykonywanie pętli).

Instrukcje sterujące: warunek if („jeżeli”). Instrukcja warunkowa *if* sprawdza wyrażenie(a) warunkowe i wykonuje odpowiednią grupę instrukcji gdy wyrażenie jest prawdziwe. Opcjonalnie stosowane słowa *elseif* i *else* umożliwiają wykonywanie alternatywnych grup instrukcji, przy czym dla każdego *elseif* sprawdzane jest oddzielne wyrażenie warunkowe. Po *else* nie podaje się (i nie sprawdza) wyrażenia warunkowego. Grupa instrukcji po *else* jest wykonywana gdy żadne z wcześniejszych wyrażen warunkowych nie jest prawdziwe.

Składnia instrukcji warunkowej *if*:

```
if wyrażenie_warunkowe1
    grupa_instrukcji1
elseif wyrażenie_warunkowe2
    grupa_instrukcji2
else grupa_instrukcji3
end
```

Części „elseif” i „else” są opcjonalne.

Przykład 8: (znajdywanie odwrotności liczby):

W oknie edytora otworzyć nową zakładkę i wpisać poniższe linie skryptu.

```
x=input('podaj liczbę różną od zera ');
if (x~=0)
    y=1/x;
    disp ('odwrotność liczby');
    disp(x);
    disp('wynosi')
```

```

        disp(y);
    else disp('błąd, liczba nie może być zerem')
end

```

Instrukcje sterujące: instrukcja *select/case*. Instrukcja sprawdza kolejne warunki i wykonuje polecenia po pierwszym przypadku, w którym sprawdzany warunek jest spełniony (prawdziwy). Jeśli nie zostanie znalezione żadne dopasowanie, wykonywane jest polecenie po *else*.

Składnia instrukcji warunkowej *select/case*:

```

select wyrażenie ,
case wyrażenie1 then polecenia ,
case wyrażenie2 then polecenia ,
...
case wyrażenieN then polecenia ,
else polecenia ,
end

```

Przykład 9: (zamiana numeru miesiąca na zapis słowny)

W oknie edytora otworzyć nową zakładkę i wpisać poniższe linie skryptu.

```

A=input('podaj numer miesiąca')
select A
case 1 then
    disp('styczeń')
case 2 then
    disp('luty')
case 3 then
    disp('marzec')
case 4 then
    disp('kwiecień')
case 5 then
    disp('maj')
case 6 then
    disp('czerwiec')
case 7 then
    disp('lipiec')
case 8 then
    disp('sierpień')
case 9 then
    disp('wrzesień')
case 10 then
    disp('październik')
case 11 then
    disp('listopad')
case 12 then
    disp('grudzień')
else
    disp('błąd - należy podać liczbę całkowitą z zakresu 1 - 12')
end

```

Poszczególne instrukcje sterujące mogą być wzajemnie zagnieżdżone, tzn. np. wewnątrz instrukcji pętli *for* można umieścić instrukcję warunkową *if*. Poniższy przykład pokazuje zagnieżdżenie instrukcji warunkowej *if* wewnątrz pętli *while*.

Przykład 10: (gra – zgadywanie numerów - plik *P_10.sce*)

W oknie edytora otworzyć nową zakładkę i wpisać poniższe linie skryptu.

```
M=20; // maksymalna wartość liczby
liczba=floor(1+M*rand()); //losowa liczba całkowita z zakresu 1:M
disp('Odgadnij liczbę całkowitą z zakresu: '); //komunikat
disp([1,M]); // informacja o granicach zakresu
proba=input('Odgadnij liczbę: '); // wybór liczby– zachęta do zgadywania

while (proba~=liczba) // początek instrukcji while
    if proba>liczba // początek instrukcji if-else
        disp('Liczba jest za duża');
    else
        disp('Liczba jest za mała');
    end
    proba=input('Odgadnij liczbę: '); // kolejny wybór liczby– zachęta do zgadywania
end // koniec instrukcji while
disp('Brawo - Liczba odgadnięta!');
```

Zadanie1.

Napisać funkcję dla której argumentem będzie liczba n . Funkcja oblicza sumę kwadratów liczb całkowitych z zakresu 0 do n gdy n jest dodatnie, lub od n do 0 gdy n jest ujemne. Funkcję zapisać w pliku *Z1.sci*

Zadanie2.

Napisać funkcję, która będzie dokonywała przeliczenia kąta podanego w radianach na kąt wyrażony w stopniach. Funkcję zapisać w pliku *Z2.sci*

Zadanie 3

Napisać skrypt obliczający pole trójkąta dla podanych długości jego boków. zapisać w pliku *Z3.sce*
Algorytm programu:

1. Użytkownik podaje długości boków trójkąta a , b , c (polecenie input),
2. Obliczamy połowę obwodu trójkąta – wynik przypisujemy zmiennej p ,
3. Obliczamy pole trójkąta wg wzoru:

$$A=(p*(p-a)*(p-b)*(p-c))^{(1/2)}$$

4. Wynik powinien zostać wyświetlony w *Konsoli*. Komunikat powinien zawierać długości boków trójkąta oraz wartość wyliczonej powierzchni.